

Spejldragen & Sortulvene

Thomas Stordal

© 2025

Redaktør: Katja Berger

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Omslag og grafisk layout: Simon Zander, simonzander.dk

Korrektur: Vestergaard Litteratur

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1, oplag, 1. udgave 2025

ISBN 978-87-94320-80-1

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

THOMAS STORDAL

SPEJLDRAGEN OG SORTULVENE

SAGARTANERBREVENE 2

HI READER

FØR

David lå i den kolde hospitalsseng, mens lyset fra de hvide lamper svømmede over ham som en uvelkommen bølge fra Niwl. Den kolde, sterile lugt fyldte næsen, og den konstante summen fra hospitalsstuens udstyr og de bløde, dæmpede stemmer fra sygeplejerskerne i korridoren var en påmindelse om, hvor galt det kunne have gået.

Han så det hele som en sløret skygge. Genkaldte sig, hvad der var sket i Niwl, hvor han havde følt, at noget, måske flodmonsteret Vizlyuk, havde trukket i ham. Og pludselig befandt han og Melanie sig på Fugleøen i Sortedamssøen. Han skuttede sig for at få tankerne væk.

På en digital tavle på væggen stod klokkeslættet, 13:44, ved siden af datoen, den 11. december. De havde været væk i *fem* dage. Hans håndflader blev klamme.

Lyset fra det store vindue spillede på de hvide vægge, mens han forsøgte at skubbe minderne væk, men billederne fra floden, så søen og endelig, hvor han lå på båret i ambulancen, vendte gang på gang tilbage.

Han drejede hovedet og så på Melanie, der sad i sengen ved

siden af og kiggede ned i sit skød, hvor hun pillede nervøst med kanten af dynen. Hendes ansigt var blegere end normalt. Hun så op, og hendes blik gik på vandring i hospitalsstuen. En kuldegysning gik gennem hende, rystede den spinkle krop.

“Rummet minder om en kommandocentral på en rumstation,” gøs hun. “Hvor lang tid tror du, vi skal blive her?” Hendes stemme var svag og kunne knap nok høres over lyden fra den bippende maskine, der stod mellem sengene.

David trak på skuldrene. “Jeg ved det ikke. Måske bare et par timer, så de kan være sikre på, at vi ikke har taget skade,” svarede han og forsøgte at lyde mere rolig, end han følte sig. “De virker til at have styr på det.”

Hun nikkede, men det var ikke helt overbevisende. Hendes hænder rystede stadig en smule. Ligesom ham selv kæmpede hun sikkert med tankerne om, hvad der kunne være sket, og om alt det, de havde været igennem de sidste dage. David kunne ikke bebrejde hende. De havde virkelig været tæt på at miste livet i den iskolde flod. Umidia forekom i dette øjeblik så langt væk og alligevel alt for tæt på.

Sygeplejersken, der havde været inde på stuen flere gange allerede, kom ind ad døren. Hun var en kvinde i trediveerne med et venligt smil og bløde, varme øjne. “Hej igen. Hvordan har I det?” Hun kiggede på dem med en omsorgsfuld mine.

“Vi har det fint,” sagde David hurtigt, men han kunne mærke, at det ikke helt var sandt. “Bare lidt kolde.”

“Det er helt normalt efter sådan en oplevelse,” sagde sygeplejersken, mens hun tjekkede nogle af målerne. “Jeg skal lige tage jeres temperatur igen. Vi skal sikre os, at I ikke har fået hypotermi eller noget andet. Det kan være farligt.”

“Hvad er hypotermi?” spurgte Melanie og skævede bekymret til David.

“Underafkøling. Jeres kernetemperatur var under 32 grader,

da I blev kørt væk i ambulancen. Så vi skal have hævet jeres temperatur gradvist.” Hun så hen for sig. “I må sørme have ligget længe i det vand.”

David så over på Melanie. Hun rystede let på hovedet. De var enige om ikke at sige noget. Sygeplejersken blev nærværende igen. “Mere te?”

“Ja tak,” svarede Melanie.

Sygeplejersken tog kruset fra Melanies rullebord og skænkede te fra en termokande. “Vil du også have, David?”

Han nikkede.

“Så er der vist ikke mere i kanden,” sagde hun. “Jeg sørger for noget mere til jer. Er I sultne?”

“Lidt,” svarede David.

Sygeplejersken gik hen til stuens computer og fandt hospitalsmenuen frem. “Jeg kan se, der er hakkebøf med kartofler, ærter og bearnaisesauce eller pizza med skinke.”

“Pizza, no doubt,” svarede han.

“Har I haft nogen hovedpine eller svimmelhed?”

David rystede på hovedet. “Næh, ikke lige nu.”

Melanie kiggede op fra sit skød. “Hvad med kvalme? Jeg tror, jeg kan mærke det lidt.” Hun klemte sin hånd ind i dynen, som om hun forsøgte at holde sammen på sig selv.

“Det er også normalt, men vi kommer til at lave en række tests på jer,” sagde sygeplejersken, mens hun noterede deres svar. “Jeg vil hente en læge, så I kan få en grundig undersøgelse.”

Da hun gik ud, kunne David mærke presset i brystet. Det var ikke kun frygten for, hvad der kunne være galt, men også skyldfølelsen over for Melanie, der vældede op i ham igen. Havde det ikke været for ham og hans egen usikkerhed, var det aldrig kommet så vidt. Men det var heller ikke en oplevelse, han ville være foruden, det vidste han godt nu. Den havde lært ham en masse om sig selv og givet ham mere selvværd.

“David?” sagde Melanie pludselig og brød tavsheden.

“Ja?”

“Hvad hvis vi ikke havde været hurtige nok til at komme op af vandet?” Hendes stemme var lav, og hun så ham ikke i øjnene.

David sank en klump. “Stop nu, Mel. Vi kom op, og det er det vigtigste. Vi klarede det.” Han skuttede sig, som om han kunne ryste tankerne væk. “Vi skal ikke tænke på det, okay?”

Hun nikkede, men han kunne ikke undgå at føle, at han havde svigtet hende. “Jeg skulle have været mere forsigtig,” mumlede han.

“Hvis det ikke var for dig, ville jeg ikke have været der overhovedet,” sagde hun hurtigt, og hendes øjne lyste lidt op. “Du reddede mig.”

Han smilede svagt, men den kolde følelse af bekymring skyllede stadig gennem hans årer. “Måske. Men jeg ville aldrig tilgive mig selv, hvis der skete dig noget.”

Der blev banket på døren, og en læge trådte ind. Han var en ung mand med briller og et venligt smil. “Hej, jeg er dr. Søndergaard. Hvordan har I det?” spurgte han, mens han kiggede fra den ene til den anden.

“Vi har det fint,” sagde David igen, men hans stemme var ikke så overbevisende denne gang.

“Det er godt at høre,” sagde lægen og så på deres målinger. “Jeg vil gerne tage nogle grundige tests og se, hvordan jeres hjerter slår, og om I har fået nogle skader fra kulden.”

David svarede så ærligt som muligt på lægens spørgsmål, men hjertet hamrede hurtigere, end det burde. Tanken om, at deres oplevelser i Umidia kunne have betydet enden på livet, hjemsøgte ham.

“Okay, jeres vitale tegn ser fine ud,” sagde lægen og smilede. “Men jeg vil gerne, at I bliver her i nogle timer endnu til fortsat observation. Det er bedre at være på den sikre side.”

Melanie sukkede og så over på David. "Det lyder som en evighed."

"Hm," var dr. Søndergaards svar. Han rettede lidt på brillerne og gik ud ad døren.

Sygeplejersken kom tilbage med en række testudstyr. "Jeg skal lige tage nogle blodprøver, men det vil gå hurtigt," sagde hun. "I skal bare slappe af."

Mens hun arbejdede, hørte David stemmer fra gangen. Det var deres mor. Tonefaldet var der ikke noget at tage fejl af, nu havde det bare en blanding af bekymring og irritation over sig.

"Hvor er de? Jeg sagde, at jeg ville se dem nu!"

"Tag det nu roligt, Carina," lød en mandsstemme. Det var Niels. "De er i gode hænder. De er bare under observation."

David kunne se den bekymrede skygge, der hang ved deres mor, da hun endelig trådte ind i rummet. Hendes øjne var røde.

"David, Melanie!" græd hun og gik hen til dem med hastige skridt. "Er I okay? I skræmte livet af mig! Hvor har I været?"

"Vi har det fint, mor," sagde David og valgte bevidst ikke at besvare spørgsmålet om, hvor de havde været. I stedet forsøgte han at berolige hende. "Vi ... øh ... legede bare lidt."

"Legede? I har været på nippet til at drukne!" Hun så på dem med angst i blikket. "Jeg troede, I var døde!"

Melanie rakte ud og tog fat i mors hånd. "Men det er vi ikke, mor. Vi er okay. Det var bare ... isen."

Mors ansigt blødte op, men der var stadig bekymring i hendes øjne. "Jeg ... jeg kunne ikke finde jer. Jeg var så bange." Hun så på sygeplejersken. "Er de virkelig okay?"

"Ja, de har fået en god behandling," svarede sygeplejersken med et smil. "De skal blive her i nogle timer, så vi kan sikre os, at der ikke er nogen komplikationer. Men de er stærke, og de virker til at have det godt."

Det bankede på døren, og mormor trådte ind.

“Er I okay? Er de okay, Carina?” Hun så på dem enkeltvis.

David opfangede blandingen af frustration og bekymring i luften. “Mor, vi er okay. Vi kan snart komme hjem. Jeg lover, at jeg aldrig vil gå ud på isen igen.”

Mor rystede på hovedet, som om hun ikke accepterede hans ord. “Det er sgu da ikke bare isen, David. Det handler om, hvor farligt det kunne have været. Hvad hvis det ikke var gået godt?”

David så på sygeplejersken, som havde bevaret sit smil.

“Det er en del af det at være ung, at man nogle gange tager chancer. Men det er også vigtigt at lære af dem,” sagde sygeplejersken roligt.

“Der kan du selv se.” David forsøgte at glatte ud.

Som om det virker, tænkte han og lukkede mors bekymrede stemme ude, lænede sig i stedet tilbage i sengen og stirrede op i loftet.

Men hvorfor skulle hun være rolig, når vi ikke er det?

KAPITEL 1

PETER

Kong Bodûr rækker sit glas frem og nikker til en opvarter, der straks springer til og fylder glasset op med vin.

Jeg lytter til samtalen i belejringsteltet. Der bliver talt taktikker om det forestående angreb på Bakea, og stemningen er efterhånden ikke bare løssluppen, men også lettere aggressiv.

“Vi ferocianere er ikke vant til forhandling,” brummer Kong Yarik, som sidder over for mig og brækker et lår af gåsestegen. Tænderne flår en stor luns af, og fedtet løber ned ad den store ferocianers sorte skæg. Han sutter fingrene rene og griber sin øl, som han tømmer i ét drag. “Hvor mange gange skal vi forhandle? Jeg kræver handling. Nu!” Han banker sin store næve i bordet, så resten af gåsen næsten flyver af fadet. Blodårerne i kongens underarm træder tydeligt frem, og musklerne i overarmene truer med at flå bordet i småstykker. Svedperler danser ned over tatoveringerne på det nøgne bryst og efterlader våde stier, der mødes på kryds og tværs.

Hans næstkommanderende, Ahote, nikker bifaldende, mens han piller kødstykker af et stykke gåsebryst, som han har liggende i skålen foran sig.

Jeg får øjenkontakt med Kong Yariks mørke øjne, men fastholder ikke blikket. Lige nu gælder det om at holde lav profil. Jeg vil tids nok komme i centrum. Hvorfor skulle jeg ikke det, når Liaw Temnota ser mig som sin arvtager?

“Jeg kan forstå, at det ikke er første gang, du er her?” siger Ganas, der er kalaganernes Sjælemester. Han veksler et blik med Kong Bodûr, før han vender sin opmærksomhed mod mig. De sorte øjne brænder sig ind i mine.

“Hvad mener du?” spørger jeg, men fornemmer, at jeg ikke kan krybe udenom. Alles øjne hviler nu på mig. Det klør hele vejen ned langs ryggraden. Jeg har kun hørt historier om skyggeridderne. Drabelige historier. Aldrig mødt dem i mine hidtil fire vandringer – før nu. Og en del af mig, forstår stadig ikke helt, at jeg virkelig er her, blandt dem.

“Ja, jeg har været her før, men dengang var jeg i Kasanagra,” svarer jeg og trækker på skuldrene. Vælger ikke at spille med helt åbne kort.

“Jeg husker ikke at have set dig, men nu er Kasanagra jo også stor,” griner Kong Urez dumt og propper en drue i munden.

“Jeg var i lære hos Bonah Farkëtar, smeden i Rua Viriato.”

Det er løgn, at jeg var i lære, men gaden og smeden findes. Mere behøver de ikke at vide. Jeg må ikke lade mig rive med af stemningen. Stadig holde lav profil.

“Hm,” mumler Kong Urez, der tydeligvis er kommet til kort. Jeg smiler for mig selv.

“Så, du er vandrer?” bliver Ganas ved.

Irriterende type. “Ja, jeg er vandrer,” sukker jeg opgivende og ser på skyggeridderen for at søge støtte.

“Du vidste det, Liaw Temnota?” spørger Ganas.

Skyggeridderen svarer ikke på spørgsmålet, men rejser sig og går rundt om bordet. “Vi kan få brug for Jaculus’ evner og viden. Beret, hvad du fortalte mig.”

Det mørke hul, hvor ansigtet burde være vender sig mod mig. Et sted langt derinde forestiller jeg mig øjne, der brænder sig ind i mig. Fornemmer dem ligefrem. Jeg er ikke helt sikker på, hvad han vil have mig til at sige.

“Du har mødt én, ikke sandt? Én, der er regnet for død. Det var derfor, du råbte: ‘Jeg ved, hvad I har gjort’ til de fremmede, da de undslap for nogle nåpok siden, da den forbandede heks brugte sine evner.” Skyggeridderen er nået rundt om bordet og lægger en hånd på min skulder. Han klemmer lidt for hårdt.

“Av, for helvede!”

“Fortæl fra begyndelsen af denne vandring, Jaculus.”

Jeg ser rundt på den lille forsamling. Betragter hver eneste med smalle øjne, mens jeg leger med underlæben mellem hjørnetænderne i den ene side af munden for at tænke mig om. Vil ikke røbe for meget. Jeg må være forsigtig, så længe jeg ikke ved, hvem jeg kan stole på. Især Ganas ved jeg ikke, hvor jeg har.

“Først og fremmest undrer det mig, at ikke-magikere som David og hans søster også kan vandre – ligesom jeg,” begynder jeg.

“Det burde de heller ikke, men det *kan* de. Det må vi tage os af senere. Men fortæl nu.” Liaw Temnota fortsætter sin runde, mens de andre spiser videre. Indimellem standser han og betragter de tilstedeværende. Mest Kong Urez.

“Okay. Jeg ankom til Bantiqa midt i slaget. Alt var gråt. Kun den store katedral lyste rødt, men det var ikke, fordi den brændte. Jeg hørte råb, men gik ikke i retning af dem, jeg holdt mig i skyggerne. En askegrå tåge hang over byen.” Jeg stikker min kniv i et æble og begynder at skære det i små bidder, som jeg propper i munden.

“Hvad skete der så?” spørger Ganas.

Jeg ser på Bodûr. Han gnider sig på hagen med den ene hånd, mens den anden hånds fingre trommer i bordpladen.

“Ja, så mødte jeg Jaculus, da jeg var på vej med begravelsestoget mod Berrégea, hvor jeg skulle gravlægge min far,” siger Bodûr.

“Den vej skal vi jo alle,” siger Kong Urez.

“Nogle før end andre,” brummer skyggeridderen i en sarkastisk tone. “Fortsæt, Jaculus.”

“Ja, altså, der lød flere råb. De blev tydeligere, men jeg kunne endnu ikke høre, hvad der blev råbt. Men jeg var ikke i tvivl om, at det var kommandoer. Oppe fra bymuren. Men hvor skulle jeg gå hen? Porten til borgens ... hvad hedder det? Forborg? ... var lukket, og jeg havde jo ikke lige tænkt mig at gå hen og banke på, vel? Så jeg måtte finde en anden vej op på bymuren. Da, der nærmede sig skridt, stivnede jeg og så mig omkring for at finde et skjulested. Sveden haglede frem på kroppen. Jeg gemte mig bag en bunke murbrokker og håbede bare på, at dem, der kom imod mig, kom et andet sted fra, så jeg ikke blev afsløret, men det var, som om ruinerne forandrede lydenes retning. Jeg tog noget aske og gned det rundt i hovedet for at sløre mig, og så sneg jeg mig til at kigge op over bunken.”

“Så, hvad så du?”

“Nogle af dine kalaganere, Ganas. Jeg lyttede til deres snak og fulgte efter dem op på bymuren, da de var gået. Op ad en muret trappe, eller hvad der var tilbage af den, men i sikker afstand.” Jeg rejser mig og går i modsat retning rundt om bordet end Liaw Temnota. Historier dramatiseres altid bedre, hvis der kommer lidt bevægelse på, og disse pricks sidder med åben mund og sluger hver en detalje råt.

“Min mund var lige så tør som ... sand, og hjertet sad oppe i halsen,” hvisker jeg. “Alligevel hamrede det så kraftigt, at andre måtte kunne høre det. Jeg så til den ene side. Mere aske. Dét kunne jeg bruge, så jeg gned hænderne ind i den bløde, grå masse. Og ansigtet igen, og denne gang sørgede jeg også for at

dække min slangetatovering til.” Jeg pegede på min hals. “Det var ikke lige dér, jeg skulle afsløre min sande identitet.” Jeg tog endnu en bid af æblet, mærkede den søde saft mod tungen og ganen. “Nå, som sagt gik jeg op ad trappen mod bymurens top, mens jeg prøvede at synke det mundvand, der ikke var der. I stedet følte jeg, at luftrøret klistrede sammen og truede med at kvæle mig. Trinene føltes uendeligt lange. Som om jeg ikke kom nogen vegne. 21 trin talte jeg, og dér var jeg endda kun lidt over halvejs på vejen op til toppen. Indimellem stoppede jeg op og lyttede, men mit eget åndedræt blandede sig med råbene og hestes vrinsken. Fire trin endnu. Men hvad ventede der mig så? Det var for sent at vende om.” Jeg slår ud med armene og lader historien få fuldt spil. “Da jeg nåede toppen, var der ingen levende mennesker ... sjæle at se.” Jeg fanger sjælemesterens blik. “Men til gengæld masser af lig og murbrokker. Jeg så mig om efter et sted at skjule mig, og et stykke fremme stod nogle svedne stolper og resterne af et halvtag. Dér fik jeg øje på en nøgen overkrop, som hang ind over muren. Hans arme var mørkerøde af blod.” For spændingens skyld overdramatiserer jeg ved at gnide mig selv på armene. Jeg er en god skuespiller. “Lugten af brændt træ, blod og svedent kød brændte sig fast i næsen, men det var det eneste, som bare kunne *minde* om et skjulested på denne del af bymuren. Pludselig var der noget, der greb fat om min ankel. Blodige fingre fra en grå skygge. Det var en kvinde. En kalaganer, tænkte jeg. Hun havde en grøn kappe på.” Jeg nikker over mod Ganas. “En ung kvinde på min egen alder, måske et ...” Jeg gransker et øjeblik min hjerne for at finde ordet ’år’ på varîtansk. “Måske et gadā yngre,” fortsætter jeg. “Hendes fingre gav ikke slip, selvom jeg rystede benet let for at få hende væk, men så så jeg ... armen. Og mine øjne søgte videre opad til det askehvide ansigt, hvor blodet sad i kager. Øjnene var sorte som et kranies øjenhuler, og hun havde

et åbent sår i halsen.” Det sidste hvisker jeg nærmest. Nyder dramatiseringen.

Mændene ser rundt på hinanden. Kong Urez’ kæber klapper sammen om en drue, som han er ved at kløjes i, så hans næstkommanderende må banke ham i ryggen.

“Hun bad om hjælp, men jeg kunne ikke se, hvad jeg kunne hjælpe hende med. Jeg mener, hendes hoved var jo næsten hugget af, ikke? Det så i hvert fald sådan ud. Men så opdagede jeg, at der bare var et dybt sår mellem halsen og skulderen.” Jeg holder en hånd op mod min hals for at vise det. “Såret havde mere retning ned mod ribbenene end ind mod nakken, hvis I forstår.” Jeg prøver at illudere det lodrette snit, som hun havde fået.

“Hvem var hun?” Kong Urez kigger rundt på os som en forvirret høne.

Mere har de ikke brug for at vide nu, og heldigvis bliver jeg reddet, da teltdugen bliver slået til side, og en kølig brise vælter ind i teltet. Ferran træder indenfor. Han går hen til Ganas og hvisker ham noget i øret, mens han fastholder mit blik lidt for længe.

“Ryttere med hvidt flag nærmer sig,” siger sjælemesteren.

“Åh nej. Skal vi nu til forhandlinger igen?” sukker Kong Yarik.

“Lad os høre, hvad de har at komme med,” siger Liaw Temnota.

Til mit held rejser mændene sig op og følger efter Sjælemesteren og skyggeridderen ud af teltet.

Det giver mig endnu et kort på hånden. Den unge kvinde gav mig sit navn – Kaya Sobolan. Hun må være Ferrans søster, men jeg har ikke tænkt mig at fortælle ham, at hun er i live. Ikke endnu.

KAPITEL 2

DAVID

Hverdagen er kommet hurtigere end ventet – for alle andre. Selvom nyhederne de første par dage var fyldte med historier om, at Melanie og jeg er fundet igen efter at have været forsvundet i flere dage, gik der ikke meget mere end en halv dag, før mor var som hun plejede.

Men Melanie har været en skyggen af sig selv siden den dag i Terje-skoven, der efterhånden føles som i et andet liv. Hun har ikke kunnet sove. Knap nok kunnet spise.

Når jeg har spurgt til det, er hendes øjne blevet som syle. Hun nægter at snakke, men råber i stedet. Om aftenen hører jeg hende græde, inden hun skal sove, og indimellem bliver gråden afbrudt af en nærmest hysterisk latter. Melanie har altid været så stærk, så selvstændig, men nu virker hun skrækslagen og knust.

Det er seks dage siden, vi 'landede' på fugleøen i Sortedamssøen, men jeg har endnu ikke rigtigt kunnet tale med Melanie. Så da jeg her til morgen står foran døren til hendes værelse, banker mit hjerte hårdt, mens jeg overvejer, hvordan jeg skal konfrontere hende.

“Melanie?” Jeg banker forsigtigt på døren og åbner den lidt.

Bliver mødt af den indelukkede, tunge morgenlugt, der blander sig med den sprittede dunst fra neglelak. Rummet er svagt oplyst af natlampen, der kaster bløde skygger på væggene.

Melanie sidder på sin seng med benene foldet op til brystet og hårdt sammenknebne øjne. Hun ser op, da jeg træder ind, og hendes ansigt er fuld af frygt og forvirring.

“David,” siger hun næsten i en hvisken, som om hun ikke helt kan tro, jeg er der. Hun ryster, og jeg ser hvordan hele hendes krop nærmest er tilbageholdt af en usynlig vægt. Blikket er fjernt. Så har hun haft mareridt igen.

Jeg går hen og sætter mig på sengekanten. Lægger forsigtigt en hånd på hendes skulder. Hun skælver, som hvis berøringen brændte.

“Vil du snakke om det?” prøver jeg. “Du kan fortælle mig alt. Jeg er her for dig.”

“Jeg ... jeg kan ikke ... jeg ved ikke, hvordan jeg skal sige det.” Hun bider sig i læben, og tårerne presser sig på. Jeg føler, hvordan mit hjerte synker ned i maven.

“Det var deres ansigter,” hvisker hun. “De fremmede ansigter, der pludselig blev så truende. Hvordan de havde grebet fat i mig, mens jeg forsøgte at slippe væk. Hvordan mit hjerte hamrede, som om det ville sprænge ud af brystet på mig.” Hun ryster let på hovedet, som om hun kan ryste mareridtet af sig. Kigger så ned på sine hænder, hvor fingrene krampagtigt laver små, hvide mærker i hendes håndflader med neglene. Hendes øjne bliver blanke. “De kunne have gjort det. De *ville* have gjort det. Hver gang jeg tænker på det, er det som om sultne, sorte væsener kravler inde under huden på mig. Deres nærhed. Deres lugt af sved. Det giver mig kvalme.”

Jeg lader hende tale, mens jeg forsøger at skjule min egen vrede. Tankerne svirrer rundt i hovedet på mig som fluer, der ikke kan finde ud af, hvordan de skal flyve.

Hun lukker øjnene og presser hænderne mod sin pande, som om hun kan presse de forfærdelige billeder ud.

“Jeg spørger hele tiden, om det er min skyld. Jeg skulle have været mere forsigtig. Ventet med at tisse.”

“Når man skal, så skal man.” Jeg prøver på ikke at lyde alt for kæk, men hun ser bare på mig med smalle øjne. “Det er ikke din skyld, Melanie,” skynder jeg mig at tilføje. “Du er stærk,” hvisker jeg – næsten som en bøn. “Du kan komme videre.” Men i maven føles det som om, der er et hul, der konstant bliver større.

“Jeg husker lyden af deres latter, da vi kom hen til deres lejr. Jeg sagde nej ... og stop, men de hørte mig ikke.” Hendes stemme er præget af afmagt. Det får mig til at knytte næverne.

“Jeg ved godt, at de ikke ... du ved.” Hun ryster på hovedet. “Men hvis de ville...” Hun hikster. “Så kunne jeg ikke ... gøre noget.”

Mit hjerte knuses over hendes ord. Ville ønske, at jeg kunne fjerne den smerte, som hendes tanker udsætter hende for, men jeg ved, at jeg kun kan være der for hende.

“Du er ikke alene,” siger jeg. “Jeg vil altid beskytte dig. Vi finder ud af, hvordan vi skal håndtere det her sammen.” Jeg trækker vejret dybt. Det er svært at forstå, hvad hun har været igennem. Jeg kender ikke alle detaljerne, men jeg kan mærke hendes smerte, og jeg tør ikke tænke tanken til ende om, hvad hun *kunne* have været udsat for. Jeg hader de forpulede naudgaer.

Melanie ser op på mig, og i hendes øjne er der et glimt af håb, men også en dyb, skræmmende usikkerhed. Jeg ved, det bliver en lang vej frem, men i det øjeblik føler jeg en ubrydelig forpligtelse til min lillesøster.

“Det er sgu lidt snyd, at du kan holde juleferie allerede nu,” smiler jeg.

“Jeg kan da ikke gøre for, at de sagde på efterskolen, at jeg lige skal komme til hægterne.” Melanie gengælder smilet, men stirrer så igen frem for sig.

“Tja, de kunne sgu godt have sagt det samme på gymnasiet. Men nul juleferie til mig endnu.”

*

Jeg ser ikke noget til Malthe eller Nicki, og Peter glimrer også med sit fravær, så jeg tænker, han stadig befinder sig i Umidia.

Undervisningen kan jeg ikke koncentrere mig om. Tankerne kører rundt i hovedet på mig. Sidder bare og glør ud ad vinduet med albuen på bordet, og hovedet hvilende i hånden.

“David?”

Jeg farer op med et sæt og ser Jens stå ved smartboardet og pege på mig med sin smartpen.

“Hvad nu hvis eksponenten er negativ?” spørger han.

“Hvad?” Jeg er helt væk.

“I minus, David. Nu må du da lige gøre mig den ære at følge med.”

Hans butterfly sidder skævt i dag. Jens er sgu en lærer af en anden tid. Vest med lommeur og butterfly. Egentlig en meget fed stil.

“Min energi er i hvert fald i minus,” siger jeg og prøver at smile.

Jens kan ikke se det sjove i den bemærkning. “Mathilde, vil du være så venlig at forklare opgaven for vores unge ven?”

Mathilde er klart den i klassen, der tager flest notater. Det har Jens også bemærket, men inden hun når at svare, banker det på døren.

“Kom ind!” sukker Jens.

Thorsen stikker hovedet ind. Brillerne begynder næsten at

dugge, da hans kropstemperatur afslører, at der er køligere i vores lokale.

“David, vil du lige følge med mig?” puster han. Det er ikke tit, han forlader sit rektorkontor.

Jeg rejser mig. Mærker alles øjne brænde sig ind i nakken, da jeg går ud ad døren.

Det er min fornemmelse, at Thorsen ikke bare vil tale med mig om, hvordan det går i almindelighed, eller hvor jeg har været den sidste uges tid. Hvorfor skulle han det? Der er mere på spil. Hans små, stikkende øjne borer sig ind i mine, men han kigger ned, da jeg stædigt fastholder hans blik.

I aulaen sidder flere samlet ved de runde borde og laver gruppearbejde. De kigger op, da vi som spøgelser glider forbi. Ingen af os siger noget, jeg ser bare på Thorsens ryg.

Vejen ned til hans kontor føles som Jesus’ vandring på Via Dolorosa før korsfæstelsen. *Noget fra religionstimerne har alligevel sat sig fast*, tænker jeg. En af sekretærerne nikker til mig, da vi kommer ind i ledelsens kontorlandskab. Rektors eget kontor er dog et glasbur med persienner, som han ruller ned og lukker, da vi kommer ind. Kontoret er pyntet op her i december ligesom resten af skolen.

Jeg kigger ud ad vinduet. Det er begyndt at sne. *Måske får vi en hvid jul i år?* Jeg kan ikke huske, hvornår det sidst har været det.

På en skænk ved siden af døren står en aluminiumsskål med brunkager ved siden af en glasskål med mandariner.

“Ja, værsgo at tage et par småkager. De er hjemmebragt – fra Føtex på Jagtvej,” klukker han, men kvæler grinet, da han ser, jeg ikke deler hans forsøg på at være morsom. “Hrm, sæt dig ned, David.” Thorsen peger på en træstol med armlæn. Sædet er af cognacfarvet læder, men godt slidt. Der er sikkert mange røve, der har siddet og svedt der.

Han sætter sig selv overfor mig i sin højryggede, røde kontorstol. Skrivebordet mellem os skaber en afstand på et par meter. Alligevel kan jeg lugte hans sure ånde. At dømme efter den begyndende jordbærtud, holder han sikkert ikke igen med rødvinen. Thorsen sætter albuerne på bordet og bumper lydløst fingrene mod hinanden, næsten som Donna Nobis gjorde det, første gang vi mødte hende. Jeg lader blikket glide hen over kontorets interiør. Hvor der ikke er opsat reoler, er væggene plastret til med Thorsens dårlige smag. Monet-plakater, der efterhånden er falmende af solen.

“Du ved, at der bliver røget hash på skolen?” begynder han.

Jeg bliver hevet ud af tankerne og ser på Thorsen. Han går lige på og hårdt, men jeg må bevare fatningen og ikke lade mig overraske. Hele tiden være et skridt foran. Jeg glider lidt ned i sædet og strækker benene ind under skrivebordet, mens jeg hviler albuerne på armlænene og imiterer de pulserende bevægelser, han lavede med fingrene før.

“Ja,” nikker jeg ligegyldigt, mens jeg fastholder rektors blik.

“Det finder jeg mig ikke i. Det skal stoppes. Nu!” Han banker en flad næve i bordet. Ansigtet får en rødere farve, der mere matcher næsen.

Held og lykke med det.

“Det forstår jeg godt, men hvad har det med *mig* at gøre?” siger jeg i stedet og slår mit mest uskyldige ansigtsudtryk op, som jeg gjorde en vinterdag derhjemme for nogle år siden, da jeg havde smadret et kældervindue, for at komme ind i bygningen, fordi jeg havde glemt min nøgle. Men det var pissekoldt. Jeg skød skylden på Simon fra naboopgangen, der ikke rigtig kunne finde en måde at argumentere imod.

Man siger, man kommer længst med at sige sandheden. Men ikke i det her tilfælde med Thorsens forhør. Her må jeg forblive i uskylden – endnu.

“Du ved, hvem det er?”

Jeg reagerer ikke.

Thorsen rejser sig fra sin røde stol og går om mod mig. Gulvet knirker under hans fødder, og han hiver op i sine bukser. Prøver at skjule overvægten. Jeg trækker let på smilebåndet.

Tøvende tager han en mandarin fra skålen på skænken.

Brunkagerne frister nok mere.

Langsomt begynder han at pille mandarinen, mens han betragter mig.

“Vil du have en?” spørger han og sukker dybt, som om det er hårdt fysisk at pille den lille citrusfrugt.

“Nej tak.”

“Vidste du, at mandarinen er opkaldt efter farven på mandarinernes embedsdragt? Du ved, de embedsmænd der var knyttet til regeringen i det gamle kinesiske imperium.”

Er det ikke pisse ligegyldigt?

Rektor står et stykke tid uden at sige noget. Han tager en mandarinbåd, piller den hvide hinde af og propper den i munden.

“Ved du, hvordan det går med Peter fra 3.y?”

Jeg får en følelse af ubehag, men prøver at ligne et spørgsmålstegn. “Peter?”

“Ja.” Thorsen propper endnu et mandarinstykke i munden. Kæberne bevæger sig roligt op og ned, og med en irriterende lyd slubrer han frugtsaften i sig.

“Nåh, Peter Anton?” Jeg bider mig i kinden for at holde grinet tilbage over Peters dumme navn.

“Ja, I hænger da ud, ved jeg.”

Okay, hvordan ved han så lige dét?

“Så jeg tror også, du ved, hvem der ryger hash på skolen.” Thorsen tager en serviet og tørrer fingrene nænsomt.

“Nå, men det gør jeg altså ikke.” En kølig sveddråbe forlader min armhule. Thorsen må ikke få overtaget nu.

“Hvorfor vil du ikke sige det? Det er til dit eget bedste.”

“Til mit eget bedste? Hvad mener du? Jeg har ikke gjort noget. Du kan sgu ikke true mig, Thorsen.”

Rektor bliver helt paf. Han er sikkert ikke vant til, at eleverne er så direkte i faconen.

“Du ved altså ikke noget?”

“Nej,” svarer jeg i så ligegyldig en tone, jeg kan.

“Godt! Så gå bare op igen,” brummer han og sætter sig tungt i sin stol.

Jeg rejser mig og går over mod døren.

“Åh, David.”

“Ja?” Jeg vender mig irriteret om.

Thorsen ser op over sine læsebriller. “Michael fortalte mig noget interessant her til morgen.”

“Michael? Michael hvem?”

“Skolens IT-ansvarlige. Han fortalte, at du og Peter sammen med at par andre havde planlagt at røve cigaretter fra Vinhandelen i Store Kongensgade i sidste uge.”

For helvede! Jeg havde håbet, det var overstået nu. Michael har selvfølgelig ikke indviet rektor i mere end dét, men hvis *jeg* fortæller Thorsen noget interessant om *Michael*, hvem vil rektor så tro på? Jeg vælger at holde min kæft. Det er ikke *mig*, der skal sidde i saksen, desuden har jeg jo ikke gjort noget. Jeg stak halen mellem benene, som jeg altid gør.

“Nu skal man jo ikke tro på alt, hvad man hører, Thorsen,” siger jeg så køligt, jeg kan, mens sveddråben nærmer sig bukse-linningen.